

Copyrighted Material

SEAL TEAM SIX

MEMOIRS OF
AN ELITE NAVY SEAL
SNIPER

HOWARD E. WASDIN
AND STEPHEN TEMPLIN

Copyrighted Material

HATOS SEAL CSAPAT

EGY ELIT NAVY SEAL MESTERLÖVÉSZ EMLÉKEI

*Howard E. Wasdin
és Stephen Templin*

ELSŐ RÉSZ

*Szeretek lőni és imádok
vadászni. De soha nem
élveztem senki megölését.
Ez a munkám. Ha nem kapom
el azokat a rohadékokat, akkor ők
fognak megölni sok ilyen srácot,
aki tengerészgyalogosnak öltözött*

– Carlos Hathcock tüzérőrmester,
TENGERÉSZGYALOGOS MESTERLÖVÉSZ

1.

Nyújtsd ki és érints meg valakit

Amikor az Egyesült Államok Haditengerészete az elitjét küldi, akkor a SEAL¹-eket küldi. Amikor a SEAL-ek küldik az elitjüket, a Hatos SEAL Csapatot küldik, a Hadsereg Delta Force-ának haditengerész megfelelőjét – terrorelhárítással és kémelhárítással megbízva, időnként a CIA-vel dolgozva. Ez az első alkalom, hogy egy Hatos SEAL Csapat mesterlövész története nyilvánosságra kerül. Az én történetem.

A mesterlövészek kerülnek a nyilvánosságot. Habár jobban szeretünk cselekedni, mint reagálni, néhány erő felett nincs hatalmunk. Az erőnkre hagyatkozunk, hogy feltárjuk az ellenség sebezhetőségeit; azonban a Perzsa-öbölben vívott háború során sebezhető lettem, egyetlen személyként egy ellenséges hajó tatján, ami Szaddam Huszeinnek dolgozó legénységgel volt tele. Egy másik alkalommal, annak ellenére, hogy a fedés és rejtés mestere lennék, meztelenül hevertem egy repülőtér kifutópályáján a harmadik világ egyik országában, golyó ütötte lyukakkal mindkét lábamban, a jobb lábszáramat majdnem elvitték egy AK-47-es golyói. Néha szembe kell néznünk azzal, amit próbálunk elkerülni.

* * *

1993. szeptember 18-a sötét reggelén a szomáliai Mogadishuban Kaszanova meg én átkúszunk egy támfal peremén és felmászunk egy hatszintes torony tetejére. Még ilyen korai órákban is mozgolódtak már emberek. Férfiak, nők és gyerekek könnyítettek magukon az utcán. Éreztem a reggeli tüzek meggyújtásának szagát, amit szárított állati trágyával tápláltak, meg bármi mással, amit el tudtak égetni. A

¹ SEa, Air and Land – tenger, levegő és szárazföld

tüzek mindenféle ételt melegítettek, amit a szomálik szerezni tudtak. A hadúr Aidid nagyon jól ismerte az élelmiszerellátás uralásának hatalmát. Valahányszor éhező gyereket láttam, Aididot hibáztattam a gonosz hatalmi játékaért, ami elősegítette az élet pusztulását.

A torony, amin voltunk, a pakisztáni tábor közepén állt. A pakisztániak profik voltak és nagy tisztelettel kezeltek minket. Amikor teaidő volt, a felszolgálással megbízott fiú mindig hozott nekünk egy csészével. Még a friss kecsketej ízét is megszoktam, amit a teához használtak. A tábori kecskepásztor hangjai és szagai elérték az érzékszerveimet, ahogy Kaszanovával kikúsztunk a torony tetejének külső szélére. Ott hasra feküdtünk, egy nagy garázst, egy tető nélküli lakatosműhelyt figyelve. A garázst a kétségbeesés városa vette körül. Szomálik vándorogtak leszegett fejjel és lerogyasztott vállakkal. Tehetetlenség borította el az arcukat, és éhezés húzta feszesre a bőrt a csontjaikon. Mivel ez a város „jobb” része volt, elég jó állapotban álltak a többszintes épületek. Betonelem házak voltak a bádog és fa féltető fészerek helyett, amik a várost és a vidéket zömét uralták. De azért emberi hulladék és halál szaga – reménytelenséggel keverve – töltötte meg a levegőt. Aha, a reménytelenségnek van szaga. Az emberek a „fejlődő országok” kifejezést használják, de ez baromság. Szomáliában olyasmik fejlődnek, mint az éhezés meg a harc. Szerintem a „fejlődő országok” csak egy olyan kifejezés, amittől a kitalálói jobban érzik magukat. Nem számít, minek hívod, az éhezés és a háború a két legrosszabb elképzelhető esemény.

Kiszámoltam bizonyos épületek pontos távolságát. Amikor a mesterlövész lövést ad le, két elsődleges tényező van, az oldal- és magasság beállítás. Mivel nem volt jelentős szél, ami eltéríthette volna a lövésemet jobbra vagy balra, ezt nem kellett helyesbítenem. A magasság a célpont távolságánál figyelembe vett változó. Mivel a lehetséges célpontjaim többsége 200 méter (garázs) és 650 méter (a célgarázs mögötti kereszteződés) között volt, 500 méterre állítottam a céltávcsövemet. Így csak magasabbra vagy alacsonyabbra foghattam a pus-kámat, a lőtávolságtól függően. Amikor megkezdődik a lövöldözés,

nem lesz idő lőtávolság helyesbítéseket állíthatni a céltávcsövemen a lövések között.

06.00-kor kezdtük a figyelést. Míg arra vártunk, hogy az ügynökünk megadja nekünk a jelet, különböző forgatókönyveket játszottam le a fejemben: felbukkan egy ellenség az egyik helyen, aztán másik bukkan fel egy másik helyen, és így tovább. Rendeztem az irányzékot, céloztam és még az elsütőbillentyű szimulált megnyomását is elvégeztem, végigvéve a begyakorolt légző és utántartó rutinomon, miközben elképzeltem a valódi összecsapást. Aztán szimuláltam az újratöltést, miközben visszatértem a 10×-es nagyítású Leupold céltávcsövemhez, folytatva a további fika-falók utáni pásztázást. Ezerszer csináltam ilyen üresen elsütést és tényleges elsütést – vizesen, szárazon, behavazva, egy földbe ásott lyukból, egy városi mesterlövész rejtkehelyről egy résnyire nyitott ablakon át, és szinte mindegyik elképzelhető volt. Igazak voltak a szavak, amiket belesulykoltak a fejünkbe, mióta megkezdtek a SEAL kiképzést: „Minél többet izzadsz békében, annál kevesebbet vérzel háborúban.” Ezen a napon azzal bíztak meg, hogy ügyeljek rá, egyetlen Delta Force bajtársam se kapjon léket, miközben fedezem a garázsban történő kirakásukat. A bajtársaim nem vérezése a háborúban ugyanolyan fontos volt, mint az én nem vérezésem.

Ezen a bevetésen a célpontunk Oszmán Ali Atto volt – a hadúr Aidid fő pénzelője. Bár Kaszanova meg én képesek voltunk felismerni a célpontot a korábbi figyelésünk alapján, szükség volt rá, hogy a személyazonosságát megerősítse a CIA megbízott, mielőtt megadjuk az indulási parancsot.

Nem hagyott nyugodni az irónia, hogy elfogni készültünk Attót, nem megölni – annak ellenére, hogy ő meg a főnöke több százezer szomálit öltek meg. Úgy éreztem, ha megölhetnénk Attót és Aididot, megállíthatnánk a harcot, gyorsan eljuttathatnánk az élelmet az embereknek és egy darabban hazamehetnénk.

Kábé 08.15 volt, mire a megbízottunk végre megadta az előre megbeszélt jelet. Azért csinálta, mert a CIA jól megfizette. Első kézből tanultam meg, míg a CIA-val dolgoztam, hogy a kifizetés hogyan meg tudja ingatni a hűséget.

Amikor láttuk a jelet, Kaszanova meg én elindítottuk a „teljes csomag”-ot. Little Bird és Black Hawk helikopterek töltötték meg az eget. Eddig a Delta operátorok szó szerint a töküket vakarták – a városi környezet túl sok fedezéket, túl sok rejtést és túl sok menekülési útvonalat biztosított az ellenségnek. Az ellenségnek csak annyit kellett tennie, hogy leadott néhány lövést egy kopterre vagy Humvee-re, visszaugrott az épületbe, és letette a fegyverét. Még ha ismét meg is jelent, nem lehetett ellenségesnek tekinteni fegyver nélkül. Történt már ilyen, és a környezet könyörtelen volt.

Delta Force operátorok gyorsköteleztek le a garázsba. Rangerek gyorsköteleztek a garázs körül, és Little Birdök repültek fölöttük Delta mesterlövészekkel, oltalmazást adva a rohamlépcsőnek. Atto emberei szétfutottak, mint a patkányok. Hamarosan ellenséges milícia jelent meg a környéken, a helikopterekre lövöldözve.

A mesterlövészek általában megfigyelő-mesterlövész kapcsolatban tevékenykednek. A megfigyelő azonosítja, beméri a célpontokat, és végrehajtásra továbbítja a mesterlövésznek. Erre ezen a műveleten nem volt idő – városi hadviselésben vettünk részt. Ebben a környezetben az ellenség bárhol felbukkanhatott. Még rosszabb: az ellenség úgy öltözhett, mint egy civil. Várnunk kellett és megnézni a szándékát. Még ha fegyverrel jelent is meg, volt esély rá, hogy egy mi oldalunkon lévő klánhoz tartozott. Várnunk kellett, amíg a srácaink irányába célzott a fegyverrel. Aztán gondoskodtunk róla, hogy az ellenség megszűnjön létezni. Nem volt idő kozmetikázni vagy másodikat löni. Kaszanovával mindketten .300 WinMag mesterlövészpuskát forgattunk.

A 10×-es nagyítású Leupold céltávcsövemen át egy milicistát láttam 500 méterre egy nyitott ablakból tüzelni a kopterekre. Megjegyeztem magamban, hogy visszafogjam a szívritmusomat, és ráközpontosítottam a szátkeresztet, miközben belépett az izommemória – tusa szilárdan a vállban, arc elhelyezve a céltávcső mögött, a szem a szátkereszt közepére fókuszál az ellenség helyett, és egyenletes billentyűelhúzás (még ha ez csak egy könnyű, 1 kilós nyomás is volt). Éreztem a puska kielégítő hátrarúgását. A lövedék a mellkasa oldalát találta el, a

balján behatolva és a jobbján távozva. Megrándult, hátradőlve az épületbe – végleg. Gyorsan visszatértem a céltávcsövemhez és pásztáztam. *Megy a játék.* Minden más gondolat távozott a fejemből. Egy voltam a WinMagommal, a szektoromat pásztázva. Kaszanova is a szektorát pásztázta.

Egy AK-47-est hordó milicista jött ki egy épület oldalán lévő vész-kijáraton, 300 méterre tőlem, és a garázst rohamozó Delta operátorokra célzott a fegyverével. Biztos voltam benne, hogy azt gondolta, biztonságban van a rohamozóktól az állásában, és valószínűleg úgy is volt. Tőlem nem volt biztonságban – 300 méter még csak kihívás sem volt. Átlőttem a bal oldalát és a lövedék a jobb oldalán távozott. Lerogyott a tüzlépcső pihenőjére, sosem tudva meg, mi találta. Az AK-47-ese némán hevert mellette. Valaki megpróbált érte nyúlni és megszerezni – egy lövedék a WinMagomból véget vetett ennek. Valahányszor leadtam egy lövést, rögtön megfeledkeztem arról a célpontról és másik után pásztáztam.

Káosz tört ki a garázson belül és kívül. Emberek futottak mindenfelé. Little Birdök és Black Hawkok töltötték meg az eget fülsiketítő rotorcsattogással. De én a saját kis világomban voltam. Semmi sem létezett a céltávcsövemen és a feladatomon kívül. Hadd foglalkozzanak az Egység srácai a dolgukkal a garázsban. Az én dolgom az volt, kinyúljak és megérintsem az ellenséget.

Nem most öltem először a hazámért. Nem is utoljára.

Néhány perc telt el, miközben folytattam a pásztázást. Több mint 700 méterre egy fickó bukkant fel egy RPG indítóval a vállán, a helikopterekre készülve tüzelni. Ha leszedem, az lesz a karrierem leghoszsabb halálos lövése. Ha elhibázom...

2.

Egy lövés, egy párkány?

Egy évvel korábban a Hatos SEAL Csapatnál állomásoztam a virginiai Virginia Beach-ben. Készenléten a Haditengerészet szabályaiban foglaltaknál hosszabbra növesztettem a hajamat, így rögtön elutazhattam bárhova a világon anélkül, hogy katonának néztek volna. Általában simára borotvált maradtam. Amikor a Kettes SEAL Csapattal Norvégiába települtem, szakállat hordtam, de különben nem szerettem megtartani az arcszőrzetet.

Behívásra várva a városi terrorelhárító kiképzésre használt, „taktikai ház”-nak nevezett épületben és a lőtéren gyakoroltam az ismereteimet.

A készenlét után jött a három hónapos egyéni kiképzési szakasz, amikor iskolákba mehettünk: Bill Rodgers lövészakadémiája, vezető iskola, szabad mászás, vagy akár mire is jelentkeztünk. Azért is volt remek a Hatos SEAL Csapatnál lenni, mert a legjobb iskolák szinte bármelyikébe elmehettem, ahova csak akartam. A kiképzési szakasz jó lehetőség volt a szabadság kivételére is, talán vakációzni a családdal, különösen azoknak, akik tengerentúli kitelepülésből tértek vissza. Aztán jött a három hónapos összejövetel a csapat kiképzésre: merülés, ejtőernyőzés és lövésziskola – a kiképzés minden részét szimulált művelettel követve, a frissen begyakorolt tudást használva.

* * *

Egyik este a Ready Room nevű pizzériában (ugyanaz a hely, ami előtt Charlie Sheen és Michael Biehn vitatkoztak az *Elit kommandó* című filmben) ültem a golfról beszélgetve a hétéves fiammal, Blake-kel, és egy Smudge becenevű, játékos medveszerű sráccal. A háttérben egy Def Leppard szám ment a wurlitzeren. Pepperónis, kolbászos és hagymás pizzát faltunk – a kedvencemet. Készenléten két sörnél töb-

bet nem ihattam. A Hatos SEAL Csapatnak komolyan vettük a korlátozást.

A Coors Light volt az italunk. Valahányszor csoportokban utaztunk, a csapattársaimmal azt a fedőtörténetet használtuk, hogy a Coors Light ejtőernyős csapatának tagjai voltunk – magyarázatként arra, miért lépett be a bárba harminc napbarnított, többségében jóképű srác Teva papucsban, rövidnadrágban, trikóban és az első zsebében Spyderco Clipit késsel. Valahányszor besétáltunk egy bárba, a férfiak elkezdtek lecserélni az italaikat Coors Light-ra. Aztán a nők kezdtek el Coors Lightot inni. Szponzorálhatott volna minket a Coors. A fedés jól működött, mert ha az ejtőernyőzésről kérdeztek minket, mindenre tudtunk válaszolni. Ráadásul a sztorink túl képtelen volt ahhoz, hogy ne legyen igaz.

19.30 körül, mielőtt végeztem pizzámmal és Coors Lightommal, megszólalt a személyhívóm: *T-R-I-D-E-N-T-0-1-0-1*. Egy kód jelenthette: „Menj a Hatos SEAL Csapat táborába.” Vagy egy kód azt tudhatta velem, hogy a bázis melyik kapuját használjam. Ezúttal egyenesen a géphez kellett mennem.

A zsákjaim a gépen fognak várni. Minden zsák le volt zárva és színkódolva a meghatározott feladatához. Ha nem málháztam be mindent megfelelően, nem kaphattam meg csak úgy. Az egyik műveleten egy srác elfelejtette a huzatot, amit a hálózsákra lehet húzni, hogy ne jusson be a víz. A jó éjszakája nem volt valami jó.

Készenlét alatt egyórás pórázon voltunk. Nem számított, hol a fenében voltam, egy órám volt, hogy feltegyem a hátsóm a gépre és leüljek az eligazításra készen. Most már ketyegett az óra. Blake meg én beugrottunk a kocsiba, egy ezüst Pontiac Grand Ambe, és hazahajtottam, a Ready Roomtól nem messze.

– Hova mész? – kérdezte a feleségem, Laura a házban.

Vállat vontam.

– Nem tudom.

– Ez most valóságos?

– Nem tudom. És ha tudnám, akkor sem mondhatnám meg. Szevasz.

Ez egy újabb szeg volt a házasságunk koporsójába: bármikor elmenni és nem tudni, mikor jövök vissza. Ki hibáztathatja? Sokkal inkább a Csapattal kötöttem házasságot, mint vele.

Smudge felszedett és kitett az Oceana Haditengerészeti Légi Támaszpont repterén. A különleges, lesötétített C-130-ast fürkésztem a szememmel. Némelyiken JATO² palackok vannak rövid kifutópályás felszálláshoz és sokkal gyorsabb levegőbe emelkedéshez; jó dolog, ha van, amikor lőnek rád. Ha JATO palackokat láttam volna, tudtam volna, hogy az úti célunk nem valami jó, de ezúttal nem voltak JATO palackok.

Jóval a 20.30-as végidőpontom előtt beszálltam a gépbe. Le volt sötétítve belül. A vörös fényben meggyőződtem, hogy a zsákjaim ott voltak, megbizonyosodtam, hogy a megfelelőek, és megjegyeztem, hol voltak, hogy tudjam, hova térjek vissza, amikor el kell kezdenem felszerelkezni.

Három SEAL mesterlövész csatlakozott hozzám: Kaszanova, Kis Nagy Ember és Morcos. A Csapatokban sok srác becenévre hallgatott. Néhányan Waz-mannek hívtak. Mások megpróbálkoztak Howie-nak szólítani, de ez nem ragadt meg, mert nem válaszoltam volna rá. Néha egy srác arról kapja a nevét, hogy valami nagy hülyeséget csinál – ezért kap egy srác „Lökött” nevet. Máskor egy nehéz név, például a Bryzinski „Ábécé” lesz. Egy barátomat a Kettes Csapatnál „Tripód”-nak hívták.

Kaszanova volt a tűzpárom. Együtt voltunk a virginiai Quantico-ban lévő mesterlövész iskola óta. A nők álma volt. Több bugyi hullott rá, mint egy hálószoba szőnyegre. Kis Nagy Embernek rossz kisember komplexusa volt, valószínűleg ezért hordta mindig a csípőjén azt a nagy Randall kést. Mindenki azzal ugratta: „Kis ember, nagy kés”. Morcosnak, a rangidősnek, nulla személyisége volt – az a srác a csoportban, aki nem volt csintalan, szórakozni szerető fajta. Túlságosan érdekelte, hogy hazakerüljön „Édesem”-hez, a feleségéhez, és nem úgy tűnt, mintha érdekelte volna a művelet, vagy hogy mit kellett csinálnunk. Sokat panaszkodott is. Egyikünk sem kedvelte igazán.

² Jet-fuel Assisted Take Off – segédtrakétás felszállás

Leültünk a pilótafülke közelében egy lapozható tábla elé. *Csak mi négyen. Valószínűleg valódi művelet.* Az eligazítást tartó tag olyasvalaki volt, akit még sosem láttam – valaki a JSOC³-tól. Nagyon hivatalos volt. Néha a Csapatoknál van egy kis nevetgélés az eligazítás alatt. A SEAL eligazító elsütne egy poént a srácról, akinek gondja van a hólyagjával: „Oké, eljárőrözünk ide, kábé két kilométert. Jimbo itt fog brunzolni először.” Most nem voltak viccek. Csukva tartottuk a szánkat.

Az iráni amerikai nagykövetségen túszul ejtett ötvenhárom amerikai kimentésére tett 1980-as sikertelen kísérlet után világossá vált, hogy a Hadsereg, a Haditengerészet, a Légierő és a Tengerészgyalogság nem tudott hatékonyan együtt dolgozni különleges műveleti feladatokon. 1987-ben a Védelmi Minisztérium a haderőnek különleges műveleti ágait egyetlen fába oltotta be – köztük az első körös egységeket, mint a Hatos SEAL Csapat és a Delta. A SEAL-ek és a zöldsapkások valóban különlegesek, de csak a legjobb operátoraik juthatnak el a csúcsra: a Hatos Csapathoz és a Deltához. A JSOC volt a főnökünk.

Mr. JSOC egy légi felvételt hajtott a táblára.

– Oké, uraim, ez egy TSC⁴ művelet.

William F. Garrison vezérőrnagy, a JSOC parancsnoka egy Feladat, Viszonyok és Normák műveletre hívott be minket. Garrison tábornok felvonta a baromság zászlót. *Képesek vagyunk arra, amit reklámozunk – bármit, bármikor, bármilyen körülmények között – közte a 800 méteres halálos lövést egy emberre?*

– Éjszakai HALO⁵-t fognak végrehajtani egy ismert célpontra – folytatta Mr. JSOC.

A HALO nagy magasság, alacsony nyitást jelent: kiugrunk egy gépből és szabadon esünk, míg megközelítjük a földet, és kinyitjuk az ernyőinket. Azt is jelentette, hogy a földön bárkinek lehetősége lesz meglátni vagy hallani a területhez ilyen közel szálló gépet. Nagy magasság, magas nyitásnál (HAHO⁶), ugorhatunk 8500 méterről, zuha-

³ Joint Special Operations Command – Egyesített Különleges Műveleti Parancsnokság

⁴ Task, Conditions and Normas

⁵ High Altitude, Low Opening

⁶ High Altitude, High Opening

nunk öt másodpercig, nyitjuk az ernyőnket, és 60 kilométert siklunk a földetérési zónáig – ami lehetővé teszi, hogy könnyebben elkerüljük a felfedést. Az Arizona fölötti kiképző ugráson, Phoenixből és Tucsonból, több mint 150 kilométer távolságból, elég elszórtnak látszottunk. A HAHO-ban az a rossz, hogy milyen csípős hideg van 8500 méteren – és hideg is marad. Landolás után a hónom alá kellett dugnom a kezeimet, hogy felengedjenek. Mivel ez HALO ugrás lesz, a hideg kevésbé lesz tényező.

Mr. JSOC megmutatta nekünk a gép útvonalát, a dobási pontot, és ami még fontosabb, a földetérési pontot – ahol le kellett tennünk az ejtőernyőnket. Megmondta, hova rakjuk le az ernyőnket, miután földet értünk. Ellenséges területen lyukakat ásnánk és eltemetnénk őket. De ez kiképzési feladat volt, és nem áshattunk el darabonként 2000 dollárba kerülő ejtőernyőket.

– Ez az útvonal, amin be fognak járőrözni.

Megadott nekünk egy 10 perces ablakot a célpontunk leszedésére. Ha elkészünk és elvétjük az ablakunkat, vagy elvétjük a lövést, nem lesz második esély. Egy lövés, egy ölés.

Levetettük a civil ruháinkat. Mint minden más SEAL, akit ismerek, alsógatya nélkül mentem bevetésre. Mesterlövész munkához felvettem egy North Face kék polipropilén (polipro) rövid alsónadrágot, amit téli hadviselésre is használtam, hogy távol tartsa a nedvességet a testemtől. Erdőségi gyakorlót vettünk fel, álcamintás zubbonyt és nadrágot. Gyapjú zoknit hordtam. Miután a Kettes SEAL Csapatnál átmentem téli hadviselési kiképzésen, megtanultam értékelni a jó zoknit, és a legjobb civil párra költöttem pénzt, amit találhattam. A zoknira dzsungel bakancsot húztam. Az egyik zsebemben tartottam az álcázó bozósapkát a be- és kijárőrözéshez. A bozósapkának széles karimája van, és a felső része köré hurkok lettek varrva, hogy megtartsák a növényzetet álcázásnak. Az övemem lévő késtokban egy svájci katonai kést vittem, mesterlövész műveleten az egyetlen kést. Álcázó készletet használtam, olyasmit, mint egy zsebméretű sminkkészlet, hogy sötét- és világoszöldre fessek az arcom. A kezeimet is befestettem, hátha leveszem a Nomex hajózó kesztyűt, ami melegen tartotta a kezemet.

Az első percnél már kivágtam a hüvelyk- és mutatóujjat a jobb kesztyűn. Ez segített, amikor finom ujjmozdulatokat kellett használnom, például beállítani a céltávcsövet, lőszerrel tölteni és jobban érezni az elsütőbillentyűt.

Az oldalfegyverem egy 9 mm-es Sig Sauer P-226 Navy volt. Korrózióálló foszfát felületkezelést kapott a belső részein, kontrasztos irányzéka volt, egy horgonyt gravíroztak a számba, és a tárába tizenöt töltény fért. Kifejezetten a SEAL-eknek tervezve ez volt a legjobb maroklőfegyver, amit valaha elsütöttem, és szinte minden csúcs maroklőfegyvert kipróbáltam, ami volt. Egy tárat tartottam a pisztolyban és kettőt az övemem. A felszerelésem közé tartozott egy térkép, egy tájoló és egy kis vörös lencsés zseblámpa. Valós műveletben használhattunk volna GPS-t, de ezúttal Garrison tábornok nem hagyta, hogy kipróbálatlanul maradjon a térkép és tájoló ismeretünk. Vittünk egy egészségügyi csomagot is, ami foltozó készlet névre hallgatott.

Amikor ilyen mesterlövész műveletet csináltunk a terepen, nem viseltünk testpáncélt, inkább a láthatatlanságra támaszkodtunk. Ha városi műveletet csináltunk, testpáncélt és sisakot hordtunk.

Mind vittünk vizet egy CamelBakban, egy háton viselt tartályban, aminek a csöve átvezet a vállon és lehet szívni (kézhasználat nélkül) az iváshoz.

A hosszú fegyverünk a .308 Winchester Magnum puska volt. A szél kevés hatással van a lövedékére, a röppálya alacsonyabb, a lőtávolság nagyobb, és sokkal nagyobb a leverő ereje, mint más puskáknak. Kémény célpont – mint amilyen egy jármű motorblokkja – eltalálásához .50-es kaliberű puskát választottam volna, de emberi célpontra a .300 WinMag a legjobb. Négy töltény már be volt töltve a puskámba. Az ötödiket akkor teszem be a töltényűrbe, amikor a célponthoz érek. Még húsz lőszer vittem magammal.

A mesterlövész céltávcsövem egy 10×-es nagyítású Leupold volt. A nagyítás az a szám, amennyivel közelebbinek tűnik a célpont. Vagyis tízszeres nagyítással a célpont tízszer közelebbinek tűnik. Az irányzékban lévő Mil-dotnak hívott jelölések segítenek a célpont távolságának megítélésében. Voltak lézer távmérőink, amik rendkívül pontos-

sak voltak, de ezen a műveleten nem engedték használni ezeket. A Leupold céltávcsőre egy KN-250 éjjellátó irányzékot csúsztattam.

Bár a Hatos SEAL Csapat mesterlövészei néha páncéltörő és páncéltörő-gyújtó löszert használnak, ezen a műveleten match töltényeket használtunk – a lövedék különlegesen csiszolt, hogy egész végig szimmetrikus legyen. Közel négyszer annyiba kerül, mint a normál löszer, és barna papírdobozban jön ki, MATCH felirattal. Ezek a löszerek majdnem ugyanúgy lőttek, mint a Winchester által gyártott WinMag löszerek.

Máskor rejtjelezett műholdas rádiót, az LST-5-öst vittük volna magunkkal, de a mostani egyéjszakás művelet volt, és nem kellett hátra jelentenünk. *Menj be, találj, és szivárogy ki.* MX-300-as rádiót vittünk. Az X nem az „excellent” (kiváló), hanem az „experimental” (kísérleti) rövidítése volt. A rádióink elázhattak és fázhattak, és mégis működtek. A mesterlövészállásainkból halkán beszélhettünk a mikrofonba, és kristálytisztán értettük egymást. A Hatos SEAL Csapat mindig a legújabb és legjobb cuccokat próbálta ki.

Ugratóparancsnokként ellenőriznem kellett mindenki ejtőernyőjét – az MT-1X-et. Az X itt sem a kiváló rövidítése volt.

– Harminc perc! – kiáltotta a rakományfelelős.

Ha vizelnem kellett, most kellett elvégezni, a falra szerelt húgycsőbe. Nem kellett, ezért visszamentem aludni.

– Tíz perc!

Felkelni.

– Öt perc!

Leereszkedett a rámpa a C-130-as hátulján. Vettem egy utolsó pillantást minden mesterlövész ejtőernyőjére. A rámpához mentünk, de nem rá.

Leeresztett rámpával túl nagy volt a zaj ahhoz, hogy bármit hallani lehessen. Most minden kézjelekkkel ment. Három percnél hasra feküdtem a rámpán. Emlékezve az eligazítás légi felvételére, lenéztem, hogy meggyőződjek, a gép azon a területen volt, ahol lennie kellett.

– Egy perc!

Minden ismerősnek tűnt a földön. Megbízhattam a pilótákban, de sokat gyalogoltam a múltban, ezért meg akartam erősíteni a ledobási pontot.

– Harminc másodperc!

A gép kicsit eltért az iránytól. A bal kezemmel megkapaszkodtam a rámpán, míg a jobbommal jeleztem. A gép belsejébe nézve az öt ujjamat mutattam és jobbra rántottam a hüvelykujjamat, az előttem lévő rakományfelelősnek jelezve. A rakományfelelős szólt a pilótának, hogy helyesbítse a gép orrát 5 fokkal jobbra. Ha kétszer mutattam volna az öt ujjamat, akkor 10 fokot helyesbített volna. Tíz foknál többet soha nem kellett helyesbítenem. Némelyik ugráson egyáltalán nem kellett helyesbítenem. Jó volt, hogy remek pilótáink voltak.

A rámpán lévő lámpa pirosról zöldre váltott. Most az én döntésemem múlt, hogy ugrunk-e vagy sem. *Kábé öt másodperc kell, hogy mindenki elhagyja a gépet.*

Jeleztem a srácoknak. Kis Nagy Ember lépett ki elsőként a gépből – 3600 méterrel a föld felett. Általában a legkönnyebbtől-legnehezebbig sorrendben ugrottunk, hogy a legnehezebb ugró ne mindenkitől távol landoljon. Aztán Morcos ugrott, majd Kaszanova. Én ugrottam utolsóként, mivel ugratóparancsnokként meg kellett győződnöm róla, hogy mindenki elhagyta a gépet, segítenem leoldani, aki fennakadt, stb. A levegőben a hátizsákunk a mellkasunkra rögzített kötélén lógott. Volt, amikor arra gondoltam: *Nagyon remélem, hogy működik ez a szar.* Talán az első száz ugráskor könnyörögtem: *Istenem, kérlek. Kérlek, hadd nyíljon ki.* Most több száz szabadesés volt a tarsolyomban, és én hajtogattam a saját ernyőmet. Néhány srác meghibásodást tapasztalt a főernyőjével és át kellett váltaniuk a tartalékra, de nekem nem. Az én ernyőm mindig kinyílt. Soha még egy ficamom sem volt – még 752 ugrás után sem.

Úgy igazítottam a testemet, hogy közelebb tudjak repülni a földet-érési zónához. Majdnem egy perc szabadesés után 910 méteren nyitottam. 750 méteren a kupola alatt voltam. Felnéztem, hogy meggyőződjek, oké az ernyő és kilazítottam a hátizsákomhoz rögzített szíjakat, hogy ne akadályozzák a keringésemet. A lábaim segítettek megtartani

a hátizsákom súlyát. Bekapcsoltam a NOD⁷-omat. Egy infravörös világítórúd ragyogott mindegyikünk sisakja hátulján. Ezek a civil világban is ismertek; csak meghajlítod a műanyag rudat, amíg a benne lévő törékeny üvegtartály eltörik, összekeverve két vegyszert, ami világít. A puszta szemnek láthatatlan infravörös fények ragyogtak a NOD-jainkban. Boglyát csináltunk a kupoláinkból egymás fölött. Kis Nagy Ember fölött és mögött ereszkedett Morcos. Morcos fölött és mögött következett Kaszanova. Én Kaszanova mögött és fölött ereszkedtem. Az ejtőernyőink lépcsőnek néztek ki, ahogy a célponthoz repültünk.

A földhöz közeledve kilebegtettem az ejtőernyőmet, lassítva az ereszkedésemet. Leeresztettem a hátizsákomat, hogy landoláskor ne essek el benne. Kis Nagy Ember landolt elsőként. Szél nélkül a 34 négyzetméteres kupolája leomlott a porba. Gyorsan kibújt az ejtőernyőjéből és előkészítette a fegyverét, miközben Morcos leért másodikként. Morcos hasonlóan legombolta az ernyőjét és előkészítette a fegyverét. Kaszanova meg én Kis Nagy Ember és Morcos ejtőernyőire értünk le. Négyen együtt egy nappali szoba méretű területen landoltunk. Kis Nagy Ember és Morcos körkörös biztosítást adtak, mindketten 180 fokot fedezve, míg Kaszanova meg én levettük az ernyőnket.

Miután elrejtettük az ernyőket, az élre álltam, kivezetve minket. JSOC instruktorok voltak kint azt figyelve, hátha rajta tudnak kapni minket rövidítésen. Csábító volt csalni – mind a négyen eltehetjük volna egyszerre az ernyőnket anélkül, hogy kettő biztosított volna, és talán lefaraghattunk volna öt percet az időnkéből –, de nem az volt a kockázat, hogy rajta kapnak minket az instruktorok. Tudtuk, hogy jobb úgy játszani, mintha ellenséges területen lettünk volna. Minél többet izzadsz békében, annál kevesebbet vérzel háborúban.

A szél esőt fújt ránk. Tökéletes időjárás a harcászati bűnök – egy kis nesz itt, egy hirtelen mozdulat ott – megbocsátásához. Kicsit több, mint másfél kilométert járőröztünk, aztán megálltunk egy gyülekezési ponton. Kis Nagy Ember és Morcos biztosítást adtak, míg Kaszanova meg én a hátizsáinkba nyúltunk és elővettük a ghillie ruhánkat, a laza zsákvászon csíkokból készített álcaruhát, ami úgy néz ki, mint a

⁷ Night Optical Device – éjjellátó eszköz

sűrű növényzet. Mind saját kezűleg készítettük el a ruhánkat és kettőt tulajdonoltunk, egyet zöld növényzethez és egyet sivataghoz. Ezúttal a zöldet használtuk. Lecseréltem az álcázó bozótsapkámat a ghillie ruha bozótsapkájára. A ruházatnál fontos a beleolvadás a környezetbe. A városi körülmények között a színek sötétebbek lesznek a földhöz közel, ezért a kéttónusú ruházat hatékonyabb: a sötétebb dzsungel álcázó nadrág és a világosabb sivatagi álcázó felső.

Kaszanovával ellenőriztük egymás harci festését: kezek, nyak, fülek és arc. A bőr festésénél fontos, hogy az ellenkezőjének tűnjön, mint ahogy az ember kinéz: a sötétet tedd világossá és a világosat sötétté. Ez azt jelenti, hogy az arcnak azok a részei, amik árnyékot vetnek (ahol a szemek ülnek, stb.), világoszöldek legyenek, azok a pedig, amik fénylenek (homlok, arc, orr és áll) sötétzöldek legyenek. Ha a mesterlövész arcát meglátják, az nem emlékeztethet egy arcra. Tűnj el és maradj láthatatlan.

Két csapatra váltunk és két különböző útvonalat választottunk a célponthoz. Még ha az egyik csapat le is lepleződik, a másik pár még végrehajthatja a feladatot. Kaszanovával lopakodtunk az éjszakában a célunk felé. Mindketten lassan felemeltük az egyik lábat, előrevittük egyenesen előre álló lábujjakkal, gallyakat keresve, vagy bármit, ami-re rálépni készültünk. Rövideket lépve a talpam külső élén jártam, lassan legördítve a talppárnám és sarkam közötti részt, fokozatosan előrehelyezve a súlyomat.

Ahol meghatároztuk a 900 métert a célpontig, egy részben nyílt területhez értünk. Kaszanovával hasra feküdtünk a földön. Elkülönülést fenntartva, hogy ne tűnjünk valami mozgó foltnak, laposan kúsztunk. Elég lassan kellett mozognunk, hogy ne lássanak meg minket, de elég gyorsan, hogy időben megérkezzünk a lövésünk leadásához. Ügyeltem, nehogy a puskám csöve elakadjon a földben, ami ronthatná a pontosságát, és ügyeltem, hogy ne lógjon a levegőbe, ami elárulhatná a helyzetünket. Laposan maradva lassan húztam magam a karjaimmal és toltam magam a lábaimmal, olyan közel a földhöz, hogy az arcom a sárba nyomódott. Egyszerre 15 centit. Egy lettem Földanyával, és megtisztítottam a fejem minden gondolattól. Lopakodás alatt gyakran

mondtam magamnak: *Egy vagyok a földdel. Ennek a földnek a része vagyok.*

Ha meglátom a célpontot vagy egy járőrt, nem nézek vagy gondolok közvetlenül rá. A szarvasbika prüszköl, és a földet veri a lábával, mert érzi a szagod, de nem talál. Prüszköl, és a földet veri a lábával, próbálva mozgásra bírni téged, hogy megtalálhasson. Az emberek nem rendelkeznek a szarvasbika szaglásával, de van hatodik érzékük – tudják, amikor figyelik őket. Néhányan jobban rá vannak hangolódva, mint mások. Amikor azt hiszed, figyelnek és körül nézel, hogy megtaláld, aki téged néz, ezt az érzéket használod. A mesterlövész próbálja nem felkelteni ezt az érzéket. A mesterlövész próbálja nem felkelteni ezt az érzést és kerüli, hogy közvetlenül a célpontra nézzen. Amikor persze a lövés leadására kerül sor, a célpontra nézek a szátkereszttemben; de még akkor is a szátkeresztre koncentrálok.

Megálltam egy pillanatra. Aztán újra elindultam.

Végül, becslésünk szerint 500 méterre a célponttól, megérkeztünk a végleges tüzelőállásunkhoz (FFP⁸). Idő: 02.20. A céltávcsőre húztam a zöld fátlyamat, hogy megtörjem a körvonalat, amit a fejem és az éjjel-látó irányzék alkotott. Ha soha nem hasaltál egy pocsolóban átázott ghillie ruhában, miközben szakad az eső és süvít a szél, és közben végig próbálsz az irányzékodon maradni és elvégezni a munkádat, akkor kihagyta az élet egyik legjobb részét.

Egy régi ház volt előttünk. Valahol bent volt a célpontunk. Kaszanovával megtárgyaltuk a távolságot, látási viszonyokat, stb. Színkódot használtunk minden oldalra: fehér, elől; fekete, hátul; zöld, az épület saját jobbjá; és vörös, az épület balja. Az oldalak színkódolása a hajóktól származik, amik zöld fényeket használnak a jobb oldalukon és vöröset a bal oldalukon. Fonetikus ábécé jelölt minden szintet: Alfa, Bravo, Charlie, Delta... Az ablakok balról jobbra számozódtak: egy, kettő, három... Ha valaki belép a második szint bal oldali ablakába elől, jelentem az ablakot: Fehér, Bravo, Egy. Így lerövidíthetjük a szükségtelen fecsegést, tömörré és gördülékennyé téve a kommunikációnkat. Ez a Hatos Csapat mesterlövészei között is általános volt,

⁸ Final Firing Position

lehetővé téve számunkra, hogy gyorsan megértsünk másokat, akikkel talán nem dolgoztunk korábban.

Naplót is vezettünk, ami tartalmazta az ellenség méretét, tevékenységét, helyét, egységét, idejét és felszerelését. A járőrinformáció fontos a rohamcsapatnak. Például a rohamcsapat rögtön be akar menni, miután az ellenséges járőr visszatért a házba. Ha a járőr csak két ember, a rohamcsapat úgy dönthet, elrabolja őket a járőrözésük alatt. Vagy három mesterlövész egyszerre lőhet a két járőr tagra kint és a célpontra bent. Ha ez tűzhelyzet lenne, feljegyeznénk, hol vannak a tűzok, hol vannak a terroristák, a vezetőséget, az étkezési időt, az alvási időt, stb. Csuum vízesek voltunk, fáztunk és nyomorultul éreztük magunkat, de nem kellett szeretnünk; csak meg kellett csinálnunk.

Mil-dottal megmértem az ablakot. Tudva, hogy egy jellegzetes ablak 90 centi magas, megszoroztam ezt ezerrel. Aztán elosztottam a céltávcsövemben lévő Mil-dotokkal, hogy kiszámoljam a távolságot.

Megjelent egy instruktor.

– Mi a célpont távolsága?

– Ötszázötven méter – volt a frissített válaszom.

Maszkot és nagy katonai viharkabátot hordó alak jelent meg az ablakban – a célpont, ami egy próbababa volt. Általában a párból csak egy mesterlövész ad le lövést, míg a másik naplóba vezeti az információt, beméri a célpontot és körkörös biztosítást ad. Ezúttal mind a négyen lőni fogunk. Garrison tábornok tudni akarta, hogy bármelyikünk képes-e arra, amit állítottunk. Lövést hallottam a másik pártól. Mindenki csak egy próbát tehetett – hideg cső. Ez az első lövés a legrosszabb, mert a lövedéknek át kell haladnia a puska hideg csövében. Miután ez a lövedék felmelegíti a csövet, a következő pontosabb lesz – de Garrison tábornok nem adott nekünk második lövést. Ahogy az ellenség sem.

Egy instruktor ellenőrizte a célpontot, de nem közölte velünk az eredményeket. Aztán megtörtént a második lövés. A csapatom ezúttal sem tudta az eredményeket.

Most rajtuk volt a sor. Kaszanova a jobbomon feküdt, elég közel, hogy hallhassam a suttogását, ha kell. Elég közel, hogy együtt nézhes-

sünk a térképre. A helyzete abban is segítette, hogy figyelje a lövedék páryomát, segítve látni a lövedék célpontba vágódását, hogy helyesbítést adhasson a második lövéshez – de ma mindent, vagy semmit volt. Csak kábé hat órája volt, hogy forró pizzát ettem a fiammal a Ready Room melegében. Most hideg, nyirkos erdőben voltam a semmi közepén, hideg csövű lövést adva le a célpontomra. A legtöbb embernek fogalma sincs a mesterlövész munkához szükséges kiképzés és elkötelezettség fokáról.

A puskatús szorosan állt a jobb vállgödrömben. A lövő kezem határozottan, de nem mereven fogta a puska agyát, és az elsütő ujjam lazán érintette az elsütőbillentyűt. A jobb könyököm adott egyensúlyt. Az arc határozottan érintkezett a puskaagyon lévő hüvelykujjammal, és belélegeztem. Részleges kilélegzés után visszatartottam a lélegzeteimet, egy készség, amiben jeleskednek a békaemberek, mozdulatlanul tartva a tüdőmet, hogy ne nyomja el a lövést. Elég hosszan abba kellett hagynom a légzést, hogy a célpontra igazítsam a szátkeresztet, de nem olyan hosszan, hogy elhomályosult látást és izomfeszültséget okozzon. Az ujjam megnyomta a billentyűt – durr.

Még azt sem tudtam, hogy eltaláltam-e a célpontot, vagy sem. Ez nem olyan, mint a filmekben, ahol a lövés szétszedi a célpontot. A valóságban a golyó olyan gyorsan átmegy a testen, hogy néha az emberek nem is fogják fel, hogy meglőtték őket, mint annak később többször is szemtanúja voltam Szomáliában a .223-as lövedékkel.

Miután Kaszanova leadta a lövését, kikúsztunk a területről, más útvonalat használva, mint amelyiken bejöttünk. Aki megtalálta a csapáinkat, és arra várt, hogy visszatérjünk ugyanazon az ösvényen, az sokáig fog várni. A kijelölt földterési zóna közelébe járőröztünk, és ott vártunk hajnalig.

Reggel elindultunk a helikopteres felszedésre. Egy instruktor megadta a kódot, hogy a művelet hivatalosan véget ért:

– Tonhal, tonhal, tonhal.

Lazíthattunk: felegyenesedve, nyújtózkodva, az ujjainkat ropogtatva, könnyítve magunkon és poénkodva.

Egy Black Hawk helikopter szedett fel minket egy nyílt mezőn, és siklott el velünk egy közeli repülőtérré, ahol felszálltunk egy gépre. Miután visszatértünk a Hatos SEAL Csapathoz, még nem mehettünk haza. Kiértékelésre kellett mennünk, aztán megtisztítanunk a felszerelésünket, sérülést keresve rajta, és megjavítva, ha szükséges. Aztán elő kellett készítenünk a felszerelést a következő behívásra, legyen az gyakorlat vagy éles. Három óra után a felszerelésünk készen állt a következő alkalomra, amikor fellövik a rakétát.

Négyen bementünk az eligazító terembe 11.00-kor, összetört szarnak érezve magunkat. Garrison tábornok ült előttünk, a Hatos SEAL Csapat kapitányával, a Vörös Csapatunk parancsnokával és a Vörös Csapat főaltisztjével, meg nyolc-tíz másik fejessel a kíséretükben. Nem William F. Garrison választotta a katonaságot, a katonaság választotta őt. Vietnam alatt besorozva két időszakot szolgált tisztként, kiérdemelve a Bronz Csillagot bátorságért, és a Bíbor Szívet harci sebesülésért. A Főnix-programban vett részt, hogy lerombolják a Vietkong vezetői infrastruktúráját. Később dolgozott a Hadsereg Hírszerzés Támogató Tevékenységében, és a Deltában 1985-től 1989-ig. Magas, vékony ember ősz kefehajjal, egy fél meggyújtatlan szivart rágott a szája sarkában. Minden idők legfiatalabb tábornoka volt a seregben.

A kapitányunk nem vett részt mindig a kiképzési műveletek kihallgatásában, de Garrison papával a vacsoraasztalnál a kapitány biztos akart lenni benne, hogy a nyavalyás haditengerész gyerekei jól festernek – és ami még fontosabb, megkapják a szeletüket a tortából.

A Vörös Csapatunk főaltisztje Denny Chalker volt, becenevén Kígyó, a 82. légideszant egykori ejtőernyőse, aki az Egyes Csapat terrorelhárító egységében, az Echo szakaszban lett SEAL, mielőtt a Hatos SEAL Csapat egyik eredeti tagja lett – egy pallótulajdonos.

Jelentettünk: az eligazítást a gépen, az ejtőernyős ugrást, az egész műveletet. Az instruktorok titokban figyelték a kijelölt földetérési zónánkat. Látták, hogy kettőnk biztosítást adott, míg a másik kettő elrejtette az ejtőernyőjét. Szerencsére úgy gyakoroltunk, ahogy dolgoztunk.

– A jó hír az – mondta Garrison tábornok –, hogy a mesterlövész szakismereteik figyelemre méltóak voltak: lopakodás, tájékozódás, beolvadás a környezetbe, állásba jutás, megfigyelés, és leadták a lövéseiket. De ez szart sem ér, ha mind a négyen elhibázzák a célpontot! Azt mondták az instruktornak, hogy a célpont ötszázötven méterre volt, de hétszáznegyvenkét méter volt a távolság. Az egyik lövésük olyan messze volt a célponttól, hogy az ablakpárkányt találta el. Csak abban reménykedhettek, hogy az ellenség talán szívrohamot kapott, amiért rálöttek.

Egymásra néztünk mesterlövészek. Úgy megnyúlt az arcunk, mintha hasba rúgtak volna minket.

A kapitányunk arca mintha megnyílni készült volna.

Azonban Garrison tábornok két dolgot eltitkolt előttünk. Az első az volt, hogy az Arany Csapat mesterlövészei is elfuserálták a feladatukat. Az ugratóparancsnokuk nem tudta a földetérési zónába vinni őket. Az Arany Csapat mesterlövészeinek 13 kilométert kellett kutyagolniuk az erdőben. Mire eljutottak a célponthoz, túl késő volt: a 10 perces ablakuk becsukódott. Még lövést sem adtak le.

A másik titok: a tábornok saját Delta Force-a is elbukott.

Még nagyobb probléma állt fenn: a Hatos SEAL Csapat és a Delta Force két külön entitásként létezett. Miért foglaljon el a Hatos SEAL Csapat egy repülőgépet egy kifutópályán, amikor a Delta jobban csinálja? Miért foglaljon el a Delta egy hajót menet közben, amikor a Hatos SEAL Csapat jobban csinálja?

Ennek a nagyobb problémának a legszembeszökőbb példája akkor mutatkozott meg, amikor a Deltának volt egy balesete a többi között a robbanóanyagokkal. Egy Delta operátor robbanótöltetet rakott egy zárt ajtóra, hogy kirobbantsa. Egy ausztrál egeret használt – egy csapás iniciálja az 5 másodperces időzítőt, ami 5 másodperc után robbantja a gyutacsot. A gyutacs egy kis robbanást kelt, ami kiváltja az ajtó töltet nagyobb robbanását. Sajnos a kis robbanás egyenesen átment az időzítőn és rögtön robbantotta a nagy töltetet, leszedve a Delta operátor ujjait.

Habár senki sem jobb a robbanóanyagokkal a Hatos SEAL Csapatnál – a legcsúcstechnológiásabb, legmodernebb, „te csak azt hiszed, hogy ismered a robbanóanyagokat” csapat (még saját különleges tűzszerész egységünk is van, ami csak robbanóanyagokkal foglalkozik) – a Hatos SEAL Csapat a Deltától elkülönülten gyakorolt és tevékenykedett. Garrison tábornok azt is megértette, hogy a Hatos SEAL Csapatnak és a Deltának realiztikusnak kell lennie a képességeit tekintve. Texasi nyújtott hanghordozással beszélt:

– Nem érdekel, mit tudnak néhányszor. Azt akarom tudni, mit tudnak mindig, bárhol a világon, bármilyen viszonyok között.

Ezt kellett szeretned Garrisonban.

A Hatos SEAL Csapatnak és a Deltának meg kellett tanulnia együtt játszani és valóságellenőrzéssel szembenézni. Főleg ha túl akartuk élni a Vietnam óta vívott egyik legvéresebb csatát – és a csata csak ott volt a sarkon túl.

3.

A pokol gyerekeknek való

Gyerekként megtanultam elviselni az olyan erőket, amiket nem irányítottam. Az anyám tizenhat évesen szült meg engem – egy gyereknek lett gyereke – 1961. november 8-án, a Weems Free Klinikán, a floridai Boynton Beach-ben. Rendes kórházat nem engedhetett meg. Két hónappal korábban születve, barna szemmel és fekete hajjal, csak 1400 grammot nyomtam. A klinika olyan szegény volt, hogy nem volt olyan kicsi inkubátora, amilyen nekem kellett. Olyan kicsi voltam, a mózeskosár meg olyan nagy, hogy az anyám szó szerint cipősdobozban vitt haza. Otthon túl nagy volt a bölcső, ezért kihúztak egy fiókot a kredencből, takarókat tettek bele, és ott aludtam.

Az anyám, Millie Kirkman skót ősoktól származott, és olyan keményfejű volt, mint a tégl a falban. Nem mutatott érzelmet és nem mutatott rugalmasságot az élet felé, keményen dolgozott minden nap egy varrodában, hogy segítsen eltartani a húgaimat meg engem. Valószínűleg tőle örököltem a keményfejűségemet, a „fel nem adom, ha szerintem igazam van” hozzáállásomat – egy hibámat.

Amikor kilenc éves voltam, elmondta, hogy Ben Wilbanks, a biológiai apám, elfutott és magunkra hagyott minket. Azóta utáltam.

A gyerekkorom legkorábbi emléke a floridai West Palm Beach-ben volt, amikor négy éves voltam – az éjszaka közepén felébresztett egy hatalmas, szesztől bűzlő férfi. Leon volt a neve, és az anyám vele járt. Először akkor találkozott Leonnal, amikor pincérnőként dolgozott egy kamionos boltban.

Akkor jöttek meg a randiból. Leon lerántott az emeletes ágyról, megkérdezve, miért csináltam valami rosszat aznap. Aztán megcsapott, arcon kapva, annyira, hogy éreztem a saját vérem. Leon így segített az anyámnak a fiúgyerekét az erényes úton tartani.

Ez csak a kezdet volt. Nem mindig éjszaka történt. Valahányszor Leon a házba jött, magára vette az én fegyelmezésemet. Megrémültem, rettegtem az anyám következő randijától – szó szerint remegtem. A szívem mintha ki akart volna ugrani a mellkasomból. *Ezúttal milyen rossz lesz?* A verés megtörténhetett, amikor Leon megérkezett a házba, míg anyám készülődött, vagy amikor hazajöttek. Leon nem szörözött azon, mikor kapjam meg tőle.

Az óvoda után egyik nap megszöktem. Szándékosan a rossz iskola-buszra szálltam. *Ez a pasas nem fog többé verni engem. Elmegyek innen.* A busz kivitt valahova a vidékre. Fogalmam sem volt, hol voltam. Csak néhány gyerek maradt a buszon. Megállt. Egy srác felállt. Követtem le a buszról. A srác a földúton elgyalogolt a házához. Nem tudtam, mit tegyek akkor – öt évesen nem sokat gondolkodtam rajta. A földúton gyalogoltam, amíg elértem a házhoz a végén. Aztán lődörögtem előtte, nem tudva, mit tegyek, azt leszámítva, hogy távol maradjak a főúttól.

Pár órával később hazaért egy férfi meg egy nő, és ott találtak a hátsó verandán ülve, a főút látószögén kívül maradva.

– Hogy hívnak? – kérdezte a nő.

– Howard.

– Biztos éhes lehetsz.

Bevittek és megetettek.

– Tudod – mondta később a nő –, el kell érnünk a szüleidet. Haza kell menned.

– Nem, nem – mondtam. – Kérem, kérem, ne hívják fel az anyámat. Nem maradhatnék valahogy itt magukkal?

Nevettek.

Nem tudtam, mi volt olyan vicces, de nem mondtam el nekik a helyzetet.

– Ne, ne hívják fel az anyámat. Nem lakhatnék itt magukkal?

– Nem, kicsim. Nem érted. Az anyukád valószínűleg betegre aggódja magát. Mi a telefonszámotok?

Tényleg nem tudtam.

– Hol laksz?

Megpróbáltam elmondani nekik, hogyan lehet eljutni a házukhoz a floridai Lake Worth-ben, de a busz annyi kanyargós úton ment, hogy nem emlékeztem. Végül visszavittek az iskolámhoz. Ott találták a nénikémet, aki engem keresett.

A szökési tervem megbukott. Hazudtam az anyámnak, azt mondtam neki, véletlenül rossz buszra szálltam.

Egy-két éven belül az anyám hozzáment Leonhoz.

Nem sokkal rá a georgiai Screvenbe költöztünk, és elmentünk az ottani bíróhoz.

– Amikor elmegyünk a bíróhoz – mondta az anyám a kocsiban –, meg fogja kérdezni, hogy akarsz-e, hogy Mr. Leon legyen az apukád. Azt kell mondanod neki, hogy igen.

Leon volt az utolsó a világon, akit akartam az életben, de rohadt jól tudtam, hogy jobb lesz igent mondani, mert ha nem, valószínűleg megölnék, amikor hazaérünk. Úgyhogy megtettem a kötelességemet.

Másnap, mielőtt iskolába mentem, azt mondták a szüleim:

– Azt mondd nekik az iskolában, hogy már nem vagy Wilbanks, Wasdin vagy.

Úgyhogy ezt tettem.

Most örökbefogadott gyerek voltam, és minden nap látnom kellett Leont. Amikor a hím oroszlán szerez egy nőstény oroszlánt kölykökkel, megöli őket. Leon nem ölt meg, de bármiért, ami nem ment pontosan jól, fizettem. Néha amikor jól mentek a dolgok, akkor is fizettem.

Hikorifák voltak az udvaron. Az volt a dolgom, hogy felszedjem a diókat. Leon kamionsofőr volt, és amikor hazajött, ha meghallott egy diót roppanni a kerekek alatt, azt a seggem bánta. Nem számított, ha azután esett le, hogy felszedtem az összest. Az én hibám volt, hogy nem mutattam kellő szorgalmat. Amikor hazaértem az iskolából, egyenesen a hálószobába kellett mennem, lefeküdni az ágyra, és Leon könnyörtelenül elvert egy szíjjal.

Másnap az iskolában, valahányszor a vécét használtam, úgy kellett lefejenem az alsónadrágomat a seggemen lévő vérből és varrból,

hogy leülhessek. Sosem haragudtam meg Istenre, de néha a segítségét kértem: „Isten, kérlek, öld meg Leont.”

Annyi minden után eljutottam arra a pontra, hogy amikor a 110 kilós ember szíja átvágott az alsó hátamon, seggemen és lábaimon, már nem féltem. *Nyugalom. Ne remegj. Ettől nem lesz semmivel sem jobb vagy rosszabb. Csak tűrd.* Szó szerint ott tudtam feküdni az ágyon, bezárkózva, és kizárva a fájdalmat. A zombyszerű állapotom csak még jobban felbőszítette Leont.

* * *

Az első mesterlövész műveletemre karácsony után került sor, amikor hét éves voltam. Egy Gary nevű tíz éves fiú, aki az iskola bikája volt és korához képest nagy, megverte az egyik barátomat. Aznap délután összeszedtem négy haveromat. Tudtuk, hogy Gary túl nagy volt számunkra a harc hagyományos módszereihez, de a legtöbbünk légpuskát kapott karácsonyra.

– Holnap reggel hozzátok el a puskákat az iskolába – mondtam. – A játszótér szélén álló fánál fogunk várni, és elkapjuk, amikor iskolába megy.

Garynek egy szűk ösvényen kellett gyalogolni, ami természetes szűkítőként szolgált. Másnap vártuk. Mellettünk volt a harcászati előny létszámban, tüzerőben és magasságban. Amikor Gary belépett a halálzónába, megkínáltuk. Azt hiszed, futásnak eredt az első lövés után – de nem. Csak állt ott üvöltve, mintha egy méhraj támadta volna meg, markolta a vállát, hátát és fejét. Tovább lőttünk. Ms. Waters, az egyik tanár futott felénk mocskos gyilkosokat kiabálva. Egy másik tanár kiabált nekünk, hogy lefelé a fáról. Gary összegömbölyödött a földön és hiperventillált, miközben sírt. Rosszul éreztem magam, mert vér folyt a fejéből, ahol a legtöbb találat érte, de azt is éreztem, hogy megérdemelte, mert megverte a haveromat előző nap. Gary inge a hátára tapadt. Egy tanár elővette a zsebkendőjét és letörölte Gary arcát.

Az igazgatóiba kellett mennünk. Beült a helyi törvényvégrehajtó tisztünk, próbálva nem nevetni. Elmagyaráztam:

– Ez a gyerek nagyobb mindannyiunknál, és tegnap megverte Chris-t. Magamban nem értettem, mi rosszat tettünk. Elkobozták a puskáinkat és felhívták a szüleinket. Persze az apám jól megadta nekem, amikor hazaértem.

Évekkel később, mielőtt SEAL lettem, hazamentem eltávra a tengerészettől, és egy kamionban ültem Garyvel, mivel az apámnak vezetett.

– Emlékszel, amikor engem lőttél a légpuskával? – kérdezte Gary.

Kínosan éreztem magam.

– Ja, emlékszem. Tudod, gyerekek voltunk.

– Nem, nem, oké. – A bal vállára mutatott. – Tapogasd meg.

Megérintettem a bal vállát – és egy golyót éreztem a bőre alatt.

– Időnként egy ilyen elindul kifelé – mondta tárgyilagosan. – Néha a skalpomon jönnek ki. Néha a vállamon.

– Hú, ember. Úgy sajnálom.

Később megittunk két sört és nevtünk rajta.

* * *

Amikor nyolc éves voltam, visszatértem Floridába Leonnal meg néhány másikkal, hogy házaljunk, egy kisteherautó platójáról árulva terményeket. Én végeztem az árusítást a platóról, míg egy Ralph Miller nevű alkoholista paraszt vezetett. Gyakran megállt egy szeszboltnál.

– Megállok itt paradicsomlevet venni. Nem szereted a paradicsomlevet?

– Azt hiszem, szeretem.

Vett nekem egy doboz paradicsomlevet. Később elkezdett egy könnyű, étvágygerjesztő paradicsomlevet venni hagymával, zellerrel, fűszerekkel és egy csipetnyi ráklével keverve: Mott's Clamato. Ralph ugyanezt itta.

Egyszer a platóról belestem a kabinba. Ralph lehúzta a cipzárt a nadrágján, és előhúzott egy üveg vodkát, a saját Clamato italába keverve. *Mi a jó abban? Csak elcseszi a jó Clamatót.*

Áthajtottunk a város néhány legveszélyesebb részén, görögdinnyét és kantalup dinnyét árulva. Amint megálltunk egy Dania nevű városban, két fickó jött a teherautó hátuljához, a terményeink árát kérdezve. Az egyik fogott egy görögdinnyét, betette a kocsijába, aztán a kabinhoz ment, mintha fizetni akarna Ralph-nak.

Durr!

Megfordultam és láttam, hogy az ember egy .38-as revolvért fogott Ralph-ra. Ralph lába vérzett. Remegve a férfinak adta a tárcáját.

A fegyveres megkérdezte Ralph-tól:

– Nem gondoltad, hogy rád lövök, mi?

Mozdultam, hogy leszálljak a teherautóról.

– Maradj csak ott – szólt rám a fegyveres bűntársa.

Aztán a fegyveres rám fogta a pisztolyt.

Leugrottam a plató anyósülés felőli oldalán és elhúztam a belemet, arra számítva, hogy bármelyik pillanatban eltalál egy golyó. Olyan gyorsan futottam, hogy a kedvenc vörös cowboy szalmakalapom, amit Beulah nagymama filléres boltjában vettem, lerepült a fejemről. Egy törtmásodpercig arra gondoltam, visszafutok a kalapoméért, de úgy döntöttem: *Az az ember le fog löni, ha visszamegyek.*

Megkerültem két háztömböt, és megtaláltam Ralph-ot, aki behúzta magát a telefonfülkébe egy kisbolt előtt. Annyira örültem, hogy még élt. Ralph mentőt hívott.

A rendőrség röviddel a mentő előtt érkezett. Ahogy hallgattam a Ralph-ot kérdező zsarukat, megtudtam, hogy felajánlotta a két banditának a pénzét, de a tárcáját nem. Ezért kapott lövést.

Míg Ralph műtétre ment a kórházba, a rendőrök elvittek a daniai rendőrszere. A nyomozók kikérdeztek, visszavittek a helyszínre, és elmondatták velem az eseményt. Volt gyanúsítottjuk, de rájöttek, hogy túl fiatal voltam, és túlságosan megrázott az, ami történt, hogy hiteles szemtanú lehessenek.

Ekkor kerültem először ilyen profi emberek közé. Időt szakítottak rám, elmondták, milyen rendőrnek lenni, és elmondták, mit kellett tenniük, hogy rendőrök lehessenek. Elámultam. Egy kábszeres nyomozó megmutatta az összes különböző drogot, amit elvettek az utcán.

Körbevezettek a rendőrőrsön és a mentősök a szomszédban megmutatták az ő létesítményüket. Ember, ez olyan király. A mentősök még azt is megengedték, hogy lecsússzak a rúdon. Sosem felejttem el őket.

Akkor este még nem találták az apámat, ezért egy nyomozó hazavitt, hogy náluk éjszakázzak.

– Kaptál már valamit enni? – kérdezte a felesége.

Reggeli óta nem ettem.

– Nem, hölgyem.

– Éhes vagy?

– Egy kicsit.

– Oké, hadd csináljak neked valamit.

– Délután vittük be az őrsre – mondta a nyomozó –, de egyikünk sem gondolt arra, hogy megetesse.

– Nem tudjátok, hogy növésben van?

Adott egy tányér ételt.

Mohón faltam. *Talán örökre eléldegélhetnék ezekkel az emberekkel...* A kaja után elaludtam. Másnap reggel öt órakor ébresztettek. A nyomozó elvitt a rendőrőrsre, ahol az apám várt rám, meg a testvére, Carroll bácsikám.

Kettejüké volt a görögdinnye föld, ahol dolgozni kezdtem iskola után és nyáron. Ezek ketten mindig dolgoztak. Amikor nem a farmjukon dolgoztak, akkor kamiont vezettek. Ahogy kezdtem hozzájárulni a családhoz, javult a kapcsolatom az apámmal, aki abbahagyta az ivást.

Dél-Georgiában, ahol a hőség meghaladja a 40 fokot és a páratartalom csaknem 100 százalékos, mentem végig a földön, levágva a 15 kilós görögdinnyéket az indáról, sorba állítottam őket, hogy kivigyem őket az úthoz, aztán felszórtam őket a platós teherautóra. Az egyik idősebb fickó odatolatott a teherautóval egy 18 kerekű pótkocsijához, ahol segítettem átpakolni a görögdinnyéket. A több ezer dinnye berakodása után másnap kora reggel a kamionnal elmentem Columbiába, Dél-Karolinába, kirakodni és eladni a dinnyéket. Kábé két órát aludhattam a visszaút előtt.

Amikor volt egy-két szabad óra, a családom néha elment piknikezni. Az egyik pikniken megtanultam magamtól úszni a Little Satilla-folyó

lassan sodródó vizében. Nem volt semmilyen úszótechnikám, de ott-hon éreztem magam a vízben. Több hétvégén elmentünk oda: úszni és fekete sügérre, dízsügérre, édesvízi naphalra és kékkopoltyús naphalra horgászni.

Időnként a dinnyeföldön végzett munka után a melósokkal elmentünk úszni a Grace-tó fekete vizébe. A fenyőfák és más növények cseresava miatt a Little Satilla-folyó meg a Grace-tó olyan feketék egy jó napon, hogy nem látod a lábadat a vízben. Nyáron szitakötők vadásznak szúnyogokra. A környező erdőkben mókusok csicseregnek, kacsák hápognak és vadpulykák rikoltoznak. Ezek a sötét vizek rejtélyes szépséggel bírnak.

Mire tizenhárom-tizennégy voltam, én irányítottam a földön dolgozókat. Elhagytam a városnak azt az oldalát, ahol a fehérek laktak, és átmentem a síneken Quarters-be, ahol a feketék éltek. Felszedtem a tizenöt-húsz embert, aki aznap dolgozni ment, és kivittem őket a földre, megszerveztem őket, aztán mellettük dolgoztam, még ha kétszer nagyobbak is voltak nálam.

Egyik nap munka után a dinnyés melósaimmal versenyeztünk, hogy ki úszik a mólótól legmesszebbre a víz alatt a Grace-tóban. Az időnkénti családi piknikek időt kínáltak, hogy javítsak az úzásomon. Miközben a sötétbarna víz felszíne alatt úsztam, csukott szájjal nyeltem, és kieresztettem egy kis levegőt. Amikor felmentem, valaki azt mondta:

– Biztos fíngottál. Ki van zárva, hogy annyi levegő volt a tüdődben.

Az ilyen alkalmak nagyon ritkák voltak. Ezek voltak a kevés alkalmak, amikor tényleg lazíthattam és jól érezhettem magam. Időnként tábortüzet raktunk és beszélgettünk éjszaka.

Apám nem bánta, ha néhány órát úszással vagy horgászással töltötünk, de vadászni sosem mentünk. Néha hagyott löni a puskájával, de a vadászat egész napos esemény volt. Túl sok időt vett volna el a munkától. A munka volt a középpontjában. Ha hibáztam, vagy nem dolgoztam elég keményen, megvert.

* * *

Az iskolában megsérült a lábam, amikor a tornateremben futballoztunk.

– Hadd nézzem meg a csípődet – mondta az egyik edző.

Lehúzta a nadrágomat, hogy megvizsgálhassa a jobb csípőmet. Láttam a borzalmat, ami az alsó hátamtól a combomig borított, ahol legutóbb elvert az apám.

– Te jó... – tátozott az edző.

Miután megvizsgálta a csípőmet, felhúzta a nadrágomat és soha nem szólt egy szót sem. Akkoriban bármi történt a családban, az a családban maradt. Emlékeszem, milyen zavarban éreztem magam, hogy valaki felfedezte a titkomat.

Mindezek ellenére szerettem a szüleimet. Nem kizárólag az ő hibájuk volt, hogy tanulatlanok voltak és nem tudták, hogyan neveljenek gyerekeket. Annyit tudtak tenni, hogy ételt raktak az asztalra, és ruházták a négy gyereket. A Maslow-szükséglet-hierarchiában mi sosem jutottunk el az önmegvalósításig, mert továbbra is a piramis alján voltunk – próbálva etetni és ruházni magunkat. A szüleim többnyire soha nem beszéltek csúnyán. Istenfélő emberek voltak. Az anyám minden vasárnap elvitt a templomba a húgaimmal. Nem láttak semmi rosszat a gyereknevelő ismereteikben.

Mivel én voltam az idősebb, az apám elvárta, hogy vigyázzak a húgaimra, Rebeccára, Tammyra és Sue Anne-re. Mindig Tammy volt a nagyszájú, szarkeverő, bajkeverő. Amióta elkezdte az elemi iskolát, számolni sem tudtam, hányszor jártatta a száját és hányszor kellett kiállnom mellette. Amikor ötödikes voltam, beszólt egy nyolcadikos srácnak. A nyolcadikos ellátta a bajomat, lett két monoklim, egy törött orrom és egy kicsorbult fogam. Amikor hazaértem, az apám volt a legbüszkébb ember. Annyi baj legyen, hogy Tammy valami hülyeséget csinált és verekedés provokált. Úgy néztem ki, mint akit elütött az autó. De nem számít, milyen csúnyán elvert a srác, ha nem néztem volna szembe vele, az apám még jobban elvert volna.

* * *

Tizenhét évesen, a középiskola első évének nyarán egyik délután hazamentem, miután egész nap a dinnyeföldön dolgoztam, lezuhanyoztam, és a nappaliban ültem, csak egy rövidnadrágot viselve. Kicsit később Tammy sírva jött be az ajtón.

A hajam még vizes volt a zuhanyozástól.

– Mi van?

– Fáj a fejem.

– Mit értesz azon, hogy fáj a fejed, bébi?

– Fogd meg itt.

Megtapogattam a fejét. Volt egy púp a tetején.

– Röplabdáztunk a templomnál. Amikor elütöttem a labdát, Timmy felvette és hozzám vágta. Ezért visszadobtam. Elkapott és megfogta a fejemet. Aztán megütött.

A plafonon voltam. Olyan voltam, mint a vöröset látó bika. Begőzöltem. Kifutottam a házból, le a verandán, átugrottam a drótkerítést és az úton futottam egy háztömböt a baptista templomig. Gyerekek és szülők jöttek ki a templomból a nyári hittanról. Segédlelkészek álltak kint. Megláttam Timmyt, egy magam korú fiút – aki bántotta a húgomat.

Időben fordult meg, hogy lásson érkezni.

– Howard, beszélünk kell.

– Nem kell, a kurva anyád.

Arcon vágtam, leütve. Ráugrottam a fiúra, keresztbe a felsőtestén, és félholtra vertem szitkozódva. Csak a kishúgomat láttam, aki sír és egy púp van a fején.

Egy segédlelkész megpróbált lehúzni, de tizenhét éves voltam, és életem minden napján dolgoztam, mint a kutya. Több segédlelkész kellett, hogy leszedjen a fiúról.

Megjelent Ron testvér.

– Howard, megállj.

Hittem Ron testvérben, és felnéztem rá. Olyan volt, mint egy városi híresség.

Megálltam. Ron testvér elűzte az ördögöt.

Sajnos az esemény eldurvult. A srác apja pszichopata volt, az apám meg forrófejű, aki nem hátrált meg senki előtt.

Pszichopata a házunkhoz hajtott.

Apám kint fogadta.

– Ha meglátom valahol a nyavalyás fiadat, nem biztos, hogy hazajön – mondta Pszichopata.

Az apám bement a házba és felkapott egy sörétes puskát. Ahogy kiment az ajtón, kint volt a nagyapám. A nagyapám mellett állt Ron testvér. Az apám duplanullás sörétet készült Pszichopata seggébe ereszteni. Nagyapám és Ron testvér lecsillapították.

A következő hetek feszültek voltak számomra, hátranézegetve egy felnőtt ember miatt, akárhova mentem. Timmynek volt két bátyja is. Kerítettem egy különítményt, hogy megvédjenek, és sehova nem mentem egyedül.

Ron testvér összehozta apámat meg Pszichopatát egy békés „Jöjjetek Jézushoz” találkozóra. Kiderült, hogy nem egészen úgy történtek a dolgok, ahogy azt a furfangos húgom előadta. Tammy csinált valamit Timmyvel. A fiú utána csak egy játékos búbolást csinált vele – megdörgölte a bütykeivel a fejét. Nagyobb púpot képzeltem el a fején, amint amekkora valójában volt. Az apáink megegyeztek, hogy elfelejtik az egészet.

Most tudtam, hogy nagy bajban leszek.

Ehelyett azt mondta az apám:

– Tudod, én pontosan ugyanezt tettem volna, bár talán nem káromkodtam volna annyit, mint te, a templomudvaron.

Ezt kitüntetésnek tekintettem. Az apám hibái ellenére a családja megvédése fontos volt neki, és tiszteltem a vágyát, hogy megvédjen.

Ron testvér volt a ragasztó, ami összefogta a közösséget, és a közösség segített formálni engem.

Ron testvér mellett még egy ember volt befolyással rám, Carroll bácsi, az apám bátyja. Carroll bácsi nem volt heves vérmérsékletű. Talán tanult sem, de intelligens volt – főleg az emberekkel bánásban. Carroll bácsinak mindenhol voltak barátai. Ő tanított meg kamiont vezetni, mert Leonnak nem volt türelme. Leon dühös lett az első hibá-

ra, amit vétettem, dinnyeszedésben, vezetésben vagy bármiben – nem számított. Carroll bácsi időt szakított rá, hogy elmagyarázzon dolgokat. Amikor tanultam 18 kerekűt vezetni, azt mondta:

– Hát, Howard, nem, nem ilyenkor kell sebességet váltani. Egy kicsit még feljebb kell vinned a fordulatszámot. Most válts vissza és menj fel...

Carroll bácsi közelében megtanultam az emberi képességeket. Leon meg én a floridai West Palm Beach-től a georgai Screvenig mentünk kamionnal – nyolc óra – és alig beszélünk. Nem voltak beszélgetéseink. Talán megkérdezte, hogy nem kell-e vécére mennem. Hacsak nem testi funkciókról vagy evésről volt szó, nem beszélünk. „A gyerekeknek látniuk kell, nem hallaniuk” – mondta az anyám meg az apám. Nem beszéltek hülyeséget. Ha akár nyilvános helyen is voltunk és mondtunk valamit, anélkül, hogy valaki kérdezett volna, amikor hazaértünk, tudtuk, hogy bajban voltunk. Carroll bácsi volt az egyetlen, aki valaha bármilyen szeretetet mutatott felém. Időnként átkarolta a vállamat, ha tudta, hogy Leon könyörtelenül begurult a maga megszokott módján. Erkölcsi támaszt nyújtott, időnként még egy-egy jó szót is. Carroll bácsi támasza megfizethetetlen volt. Ha velem voltam a kamionba, megálltunk, bementünk egy étterembe és ettünk: reggelit és ebédet. Leonnal egy élelmiszerboltba mentünk és szalámit meg sajtot vettünk, hogy szendvicset csináljunk a kamionban, vezetés közben – Leon nem tudott lassítani. A legjobb az volt, hogy Carroll bácsi biztató szavakat mondott. A befolyása olyan döntő volt, mint Ron testvéré, talán még nagyobb is. Nélkülük sötét gondolataim támadtak volna. Valószínűleg öngyilkosság.

* * *

A középiskolás éveimet a Légierő Fiatalkorú Tartalékos Tisztképző Intézete (JROTC⁹) strébereként töltöttem. Imádtam a JROTC-t a fegyelmével, struktúrájával és szép egyenruhájával. Mindig kiváló kadét voltam: rangidős, díszőrség parancsok – adott valamit, amit csinálhat-

⁹ Junior Reserve Officer's Training Corps

tam, és amiben kiemelkedhettem. Felgyulladt a fény, és megtanultam, hogy elég könnyen tudtam vezetni. De amikor lányokról volt szó, későn érő voltam. Októberben, egy hónappal a tizennyolcadik születésnapom előtt, megkérdeztem egy haveromat:

– Hogy működ ez az egész francia csók dolog? Mit csinálsz?

– Howard, csak nyúlj oda, tedd a szádat a csájára, dugd be a nyelved, és hajrá.

Kellett egy csaj a JROTC katonai báljára. A JROTC haveromnak volt egy Dianne nevű húga; mindenki Dee Dee-nek hívta. Nem igazán gondoltam rá, de most úgy véltem, talán eljöhetne velem a bálra. Féltve és zavartan megkérdeztem:

– Eljössz velem a katonai bálra?

– Igen – felelte.

A tánc után azt mondta Dee Dee, menjünk a Szellem Fényhez.

Elvittem a régi hátsó üléselő helyre – ahol a legenda szerint egy lefejezett vasúti munkás szelleme járta a síneket a lámpásával keresve.

Amikor leállítottuk az autót, megdermedtem. *Mikor tegyem a számat a csájára? Mi a fenét jelent az, hogy dugd be a nyelved és hajrá? Közözve csináljam? Mit kell csinálnom?* Szóval elég szépen lebeszéltem magam róla. Dee Dee-hez fordultam, hogy megmondjam neki, jobb lenne hazamenni. Ő már a témánál volt. Az arca az enyémen volt. Az első nyelvcsókomat csinálta velem. Mondanom sem kell, hogy rájöttem, ez nem kvantumfizika, és oké. A tanév további részében randiztunk tavaszig.

Jött a diákbál, de valaki már elhívta rá Dee Dee-t. Háztartástan órán elhívtam a bálra a barátnőjét, Laurát – az első randinkra. Laurának szép teste és nagy melle volt. A bál után a kocsiban csókolóztunk először. Vagyis ő megcsókolt, én meg nem ellenkeztem. Mivel olyan családban nőttem fel, amelyik nem mutatott ki szeretetet, az irántam való érdeklődése sokat jelentett nekem.

* * *

A tinédzser éveimre visszagondolva emlékszem az első figyelő műveletemre. Nem sok mindent lehetett csinálni a georgiai Screvenben, ezért néha magunknak kellett megteremtünk a szórakozást. Péntek este Greg, Phil, Dan meg én elautóztunk a folyóhoz. Találtunk egy régi bőröndöt, ami leesett valaki kocsijáról. Kinyitottuk. Néhány ruha volt benne. Bedobtuk Greg furgonjának hátuljába, és nem gondoltunk rá. Mialatt a folyó közelében táboroztunk táborúz körül ülve, sörözve és virslit sütve, egy alultáplált koszos macska közeledett hozzánk. Túl vadnak tűnt ahhoz, hogy a közelünkbe jöjjön, de biztos elszánta magát a kajára. Dobtunk neki egy virslidarabot és a macska lenyelte. Az egyikünk megpróbálta felvenni a macsekot, de az begorombult – fogak és karmok voltak mindenhol. Rossz macska volt. A bőröndöt használva csapdát állítottunk neki, kitámasztva a fedelet és belerakva egy virslit. Amikor a macska bement enni, rácsuktuk a fedelet és becipzáraztuk a bőröndöt. Nevettünk. Hallva a bőröndben megőrülő macskát, még jobban nevettünk. A macska addig folytatta, amíg ki nem merült.

Támadt egy ötletem.

– Tudjátok, hogy ki akartuk nyitni a bőröndöt. Ha kitesszük az útra, valaki megáll és kinyitja.

Így elvittük az útra a bőröndöt, és felállítottuk a padkára egy híd közelében. Aztán elbújtunk a közelben, hasra feküdvé egy lejtőn, ami az úttól emelkedett. Jó darabig vártunk, mire elhajtott az első kocsi. Nem volt egy nagyon forgalmas út.

Újabb kocsi jött, és felvillantak a féklámpák. Aztán előregurult, csinált egy U-fordulót és visszajött. Elment előttünk, csinált egy újabb U-fordulót, végül megállva a bőrönd mellett. Egy túlsúlyos fekete nő szállt ki az autóból és felvette a bőröndöt. Miután visszatért az autóhoz és betette az ajtót, izgatott beszélgetést hallottunk, mintha egy kincsesládát ástak volna elő. A kocsi elindult. Hirtelen megint felgyuladt a féklámpa és az autó csikorogva megállt. A négy ajtóból három kivágódott és három ember ugrott ki teli torokból káromkodva.

Mi próbáltunk nem nevetni.

Az egyik utas ledobta a bőröndöt a dombról.

– Szedd ki az ülés alól! – kiáltotta a másik.

A harmadik botot fogott és böködni kezdett a kocsiba, hogy kiszedje a macskát az ülés alól. A macska végül elmenekült.

Nem számítottunk arra, hogy mozgó kocsiban nyitják ki a bőröndöt, és nem akartunk ártani senkinek. Szerencsére senki sem sérült meg. Az incidens olyan sztorihoz juttatott minket, amin egész éjjel harsogva neveltünk. Fogadni mernék, hogy azok az emberek soha többé nem szedtek fel semmit az út mellől. Ez volt az első fedett figyelő műveletem.

* * *

Amikor elvégeztem a középiskolát, 180 centi magas voltam, és megspóroltam pénzt egy autóra, meg a Cumberland főiskolára a kentuckyi Williamsburgben – egy keresztény iskolára. Semmi haszna nem volt a kocsira spórolásnak, mert Tammy totálkárossá törte a kék 1970-es Ford LTD-met, még mielőtt elmentem otthonról, úgyhogy a buszt kellett választanom. Mielőtt felszálltam a buszra, anyám szólt az apámnak:

– Öleld meg Howardot.

Aztán nekem szólt:

– Gyerünk, öleld meg apádat.

Leon kitárta a karjait. Esetlenül összeöleleztünk. Ez volt az első alkalom, hogy valaha megöleltük egymást. Aztán ritka ölelést kaptam az anyámtól. Felszálltam a buszra, örülve, hogy elhúzó a fenébe onnan.